

GERMANOR

REVISTA dels CATALANS de XILE

SUMARI

EDITORIAL. La restauració monàrquica.

CARTA DE BARCELONA

POEMA, de Rafaela de Buen.

JOCS FLORALS D'ALGUER

INFORMACIONS I COMMENTARIS: Pobre Sagarrà!, Gravats Roser Bru. Un nou èxit de Josep Balmes.— Jordi Pujol.

CRONICA DE LA COLLECTIVITAT.

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

INSTITUCIÓ DE
CULTURA CATALANA
DEL CENTRE CATALÀ

Merced 738 * Casilla 2278

Santiago de XILE

LA RESTAURACIÓ MONARQUICA

Que actualment a Catalunya hi hagi monàrquics de bona fe, convençuts de les possibilitats de restaurar la monarquia, una monarquia capaç d'adaptar-se als temps moderns i de respectar els drets de les "comunitats històriques" sobta en les nostres latituds; però sembla que és cert si ens atenem a la interviu que publiquem en una altra pàgina i als documents que han circulat en aquests últims mesos.

Així i tot, de monàrquics en estat pur, no n'hi deu haver gaires. L'evolució del món actual, el tarannà del nostre poble, la història del pretendent, la tradició borbònica, la gairebé inexistència d'una aristocràcia de rel catalana, ens semblen condicions gens favorables per a la remoció d'un sentiment que estava més que apagat, mort en totes les classes i estaments amb influència en la vida catalana.

Hom dirà que això és una mera suposició, ja que idees i sentiments es troben sofocats a Catalunya i que ningú no en sabrà res de cert fins que es destapi l'olla —si no reventa abans. Però no sembla dubtós que, apart dels monàrquics que hi pugui haver convençuts de les virtuts reials i reals de la corona, n'hi ha molts altres d'ocasió que la consideren com un mitjà de contenir la violència, els trontolls i subversions que puguin produir-se en el moment del canvi. Car tant i tant s'ha repetit que aniria acompanyat de més terrabastalls que uns fasos, que hom ja no recorda que el 14 d'abril del 1931 fou una diada idil·lica.

Però com que és en el clos pairal on s'ha de decidir la sort de Catalunya, no ens sembla massa legítim entrebancar cap propòsit honest dels catalans de l'interior. Ells són, encara que els exiliats siguem els que paguem en forma més dura les conseqüències de la situació produïda, els que hauran de donar l'estrabada definitiva; els que més directament participaran en els sofriments i la glòria de l'alliberació.

(segueix)

ANY L SETEMBRE 1961 NUM. 605